

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเพื่อศึกษาวิจัยจำคำแบบสัมพันธ์ความหมายและแบบเสียงพ้อง ของเด็กชั้นประถมปีที่ ๒ และชั้นประถมปีที่ ๒ ตามคำกล่าวของอันเดอร์วูด ปรากฏผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังได้เสนอไว้ในบทที่ ๓ ซึ่งนำมาสรุปและอภิปรายผลแต่ละด้านดังต่อไปนี้ คือ

๑. ผลการวิจัยปรากฏว่า เด็กชั้นประถมปีที่ ๒ และชั้นประถมปีที่ ๒ มีวิธีการจำคำที่แตกต่างกัน คือ เด็กชั้นประถมปีที่ ๒ มีแนวโน้มที่จะใช้จำเสียงของคำ เพราะจากผลการวิจัย เด็กชั้นประถมปีที่ ๒ ทอบนิกทางคำเสียงพ้องมากที่สุด ในขณะที่ เด็กชั้นประถมปีที่ ๒ มีแนวโน้มที่จะใช้จำความหมายของคำ เพราะจากผลการวิจัย เด็กชั้นประถมปีที่ ๒ ทอบนิกทางคำที่สัมพันธ์ความหมายมากที่สุด ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวนี้ออกมาสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Bach and Underwood (1969) Underwood and Freud (1968) Ghatala (1970)

^๑ Bach and Underwood, "Development Changes in Memory Attributes," pp.292-296.

^๒ Underwood and Freud, "Errors in Recognition Learning and Retention," pp.55-63.

^๓ Ghatala, "Encoding Verbal Units in Memory: Changes in Memory Attributes as a Function of Age."

Ghatala and Hurlbut (1973)^๑ Judge (1975)^๒ และ Joniak (1975)^๓

๑. เมื่อเปรียบเทียบการตอบผิดทางคำเสียงพ้อง และคำสัมพันธ์ความหมาย จากผลการวิจัยพบว่า การตอบผิดทางคำเสียงพ้อง ของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เมื่อดูว่าความเฉลี่ยของคะแนนจากทั้งสองกลุ่มเด็ก อาจจะกล่าวได้ว่าเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ตอบผิดทางคำเสียงพ้องมากกว่าเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ มาก แสดงให้เห็นว่าเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ จำคำโดยจำเสียงมากกว่าเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒

๒. แต่เมื่อเปรียบเทียบผลของการตอบผิดทางคำสัมพันธ์ความหมายของ เด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ พบว่า เด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ตอบผิดทางคำสัมพันธ์ความหมายไม่แตกต่างกัน ซึ่งเมื่อดูจากค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้งสองกลุ่ม อาจจะกล่าวได้ว่าเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ตอบผิดทางคำสัมพันธ์ความหมายมากกว่าเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ เล็กน้อย แต่เมื่อนำคะแนนมาวิเคราะห์ทางสถิติปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

จากผลการวิจัยดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ตอบผิดเฉพาะทางคำเสียงพ้องมากที่สุด และรองลงมา คือ ตอบผิดทางคำสัมพันธ์ความหมาย ซึ่งเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ แล้ว การตอบผิดทางคำสัมพันธ์ความหมายไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจจะเป็น

^๑ Ghatala and Hurlbut, "Effectiveness of Acoustic and Conceptual Retrieval Cues in Memory for Words at Two Grade Levels," pp. 347-352.

^๒ Judge, "The Effect of Presentation Mode and Material Difficulty on Third and Seventh Graders' Use of Phonemic and Semantic Attributes to Encode Words into Long-Term Memory," pp.1196A-1197B.

^๓ Joniak, "The Relative Dominance of the Encoding Attributes in Children's Short-Term Memory," p.1392-A.

เพราะเด็กในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ มีความสามารถในการจำคำสูงกว่าเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ แม้ว่าเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ จะตอบคำถามทางคำสัมพันธ์ความหมายสูงกว่าตอบคำถามคำเสียงพ้อง แต่การตอบคำถามทางคำสัมพันธ์ความหมายของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ไม่มากกว่าเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒

จากผลการศึกษาของอันเดอร์วูด (Underwood) ^๑ ที่ว่า เด็กได้จำคำโดยจำเสียง แต่เมื่อมีอายุมากขึ้น มีประสบการณ์มากขึ้น ได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ จากโรงเรียนมากขึ้น เด็กจะเปลี่ยนแปลงวิธีการในการจำคำ โดยเปลี่ยนจากจำเสียงเป็นจำความหมาย ซึ่งเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ อาจจะอยู่ในกรณีใด เพราะเด็กเริ่มมีอายุมากขึ้น และได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ จากโรงเรียนมากขึ้น จึงมีการเปลี่ยนแปลงวิธีการในการจำคำ นอกจากนี้อาจจะเป็นไปได้อีกสาเหตุหนึ่ง คือ ความดีในการเลือกคำเสียงพ้องและคำสัมพันธ์ความหมาย เมื่อนำความดีการเลือกคำทั้งสองประเภทที่เด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ของโรงเรียนมาแยกออกมาเปรียบเทียบกัน จะเห็นได้ว่าความดีในการเลือกคำสัมพันธ์ความหมายสูงกว่าความดีในการเลือกคำเสียงพ้อง ซึ่งการที่ความดีในการเลือกคำทั้งสองประเภทที่แตกต่างกัน อาจจะเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ตอบคำถามคำสัมพันธ์ความหมายมาก อย่างไรก็ตาม ถึงแม้เด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ จะตอบคำถามคำสัมพันธ์ความหมายไม่แตกต่างกับเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ แต่เมื่อเปรียบเทียบภายในกลุ่ม เด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ตอบคำถามคำเสียงพ้องมากที่สุด ซึ่งแสดงว่าเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ มีแนวโน้มที่จะจำเสียงมากกว่าความหมาย

สำหรับเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดว่าเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ตอบคำถามคำสัมพันธ์ความหมายมากที่สุด รองลงมาคือตอบคำถามคำเสียงพ้อง และคำถามกลาง ๆ ตามลำดับ ซึ่งผลการวิจัยนี้สนับสนุนงานวิจัยของหลาย ๆ คนที่ได้กล่าวมาแล้ว ซึ่งเป็นเครื่องยืนยันได้ว่า เมื่อเด็กโตขึ้น เด็กมีแนวโน้มจะจำความหมายไม่จำเสียง

๓. จากผลการวิจัยที่เปรียบเทียบการตอบคำถามคำเสียงพ้อง และคำสัมพันธ์ความ

^๑ Underwood, "Attributes of Memory," pp.570-571.

หมายกับคำกลาง ๆ ของเด็กชั้นประถมปีที่ ๒ และชั้นประถมปีที่ ๖ ผลการวิจัยปรากฏว่า เด็กชั้น
 ประถมปีที่ ๒ ตอบผิดทางคำเสียงพ้อง และคำสัมพันธ์ความหมายมากกว่าคำกลาง ๆ ซึ่งอาจจะ
 เนื่องจากสาเหตุว่า ผู้ถูกทดลองเคยใช้วิธีการจำคำโดยจำเสียงและจำความหมาย ดังนั้นจึง
 มีโอกาสจะตอบผิดทางคำเสียงพ้อง และคำสัมพันธ์ความหมายมากกว่าคำกลาง ๆ ซึ่งไม่เกี่ยวกับ
 คำที่คงใจจำเลยทั้งการอ่านออกเสียงและความหมาย สำหรับเด็กชั้นประถมปีที่ ๖ ตอบผิดทาง
 คำสัมพันธ์ความหมายมากกว่าคำกลาง ๆ แต่ตอบผิดทางคำเสียงพ้องไม่แตกต่างจากคำกลาง ๆ
 ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะคำกลาง ๆ ที่นำมาใช้ยังไม่ดีพอ เช่น คำว่า ปืน และคำว่า ตะ ซึ่งไร
 เป็นตัวอย่างประเภทคำกลาง ๆ แต่มีคำให้จำคือคำว่าปืน และคำว่า ทอย ผู้รับการทดลองอาจจะ
 เกิดการสับสนระหว่างคำว่าปืน และคำว่าปืนได้ และคำว่าทอย มีคำสัมพันธ์ความหมายคือคำว่า
 ตะ ผู้รับการทดลองที่ใช้วิธีการจำความหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กชั้นประถมปีที่ ๖ อาจจะ
 สับสนระหว่างคำว่า ตะ และตะ ได้ ปรากฏว่าเด็กตอบผิดทางคำทั้งสองนี้ ๑๖ % และ ๑๕ %
 ตามลำดับ เกี่ยวกับเรื่องความคล้ายคลึง ชอร์ (Schoer) ได้ศึกษาอิทธิพลของความคล้ายคลึง
 กันในทางกายภาพจะมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้หรือไม่ ผลการทดลองพบว่า ความคล้ายคลึงทาง
 กายภาพมีผลต่อการเรียนรู้ ซึ่งอาจจะทำให้เกิดการสับสนและจำผิดพลาดได้

นอกจากนี้ยังมีตัวอย่างประเภทคำกลาง ๆ อีกสองคำ ที่ผู้รับการทดลองตอบผิดกันมาก คือ
 คำว่า ชง และคำว่า เขา สำหรับคำว่าชงนั้นผู้รับการทดลองตอบผิดมาทางคำนี้มากถึง ๓๐ %
 อาจจะเป็นเพราะคำ ๆ นี้เป็นคำที่ผู้รับการทดลองคุ้นเคยมากกว่าคำอื่น ๆ ซึ่ง เชนฟิลด์
 (Sheffield) ก็ศึกษาพบว่า คำที่ผู้รับการทดลองคุ้นเคยมากอนจะมีผลต่อการเรียนและการจำ

^๑ Lowell Schoer, "Effect of Similarity in Structure, Meaning and Sound of Paired-Associate Learning," Journal of Educational Psychology, 58 (1965), 180-192.

^๒ John Jung, Verbal Learning (New York: Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1968).

แต่คำว่า เขา มีใจเป็นตัวเลขประเภทค่ากลาง ๆ ก็อาจจะเป็นค่ากลาง ๆ ที่ไม่ก็พอ
เพราะ ๘๐ และ ๘๑ อาจจะมีความหมายใกล้เคียงกันไป ปรากฏว่าผลการทดลองตอบ
ฝึกมาทางคำว่า เขา มากถึง ๖๘ %

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย